

Zoals altijd rond deze tijd van de dag
laat Buzz de hond uit.
Buzz denkt nogal vaak...

Nee, nee, nee
dat kan niet...

Hmmmm...

Aan de ene kant
zou je kunnen
zeggen dat het
waar zou
kunnen zijn...

Het
kan toch niet
waar zijn
dat...

Maar
waarom
zou
je
eigenlijk
denken
dat...

Aan de
andere kant
het is
mogelijk om
anders te
denken
...

Maar het
zou wel eens
moeilijk te
bewijzen kunnen
zijn...

Je kan
natuurlijk altijd
het punt
maken
dat...

Maar
wanneer je
er van
dichtbij
naar
kijkt...

Ik kan
altijd
proberen
om...

Nee,
dat
is,
denk ik,
onmogelijk...

Ik denk toch
dat ik de
voorkeur geef
aan...

Dat zou het einde van
het verhaal kunnen
betekenen...

echnie!

Doggy is niet gecharmeerd van deze
zwaarbewolkte wandelingetjes. Zeker niet
wanneer Buzz weer eens helemaal vastloopt.

Ehhh...

Wat...

Hoe..

Waarom..

Maar...

Wie...

Wanneer..

Misschien...

Waar...

Nou...

Welke...

Zelfs als hij even pauzeert, Kan Buzz niet stoppen. Het gaat maar door...

Want,

'Ik denk,
dus ik besta.'

En
daarom,

Kan

→ de

gedachtegang

nooit

stoppen.

immers;

Als ik niet meer denk,

→ zal ik niet
meer
bestaan. !

Er is maar een ding waarvoor Buzz
onder zijn gedachtewolken vandaan
wil komen...

Pizza!

Doggy vangt alleen bot bij Buzz...

Soms, als Doggy zich verwaarloosd voelt, heeft hij het daarover met zijn maatje, Fishy.

Misschien omdat hij ooit had gehoord dat gedeelde pijn halve pijn is.

Ik deel je pijn maatje...

Ik voel me verwaarloosd.

Maar soms is gedeelde pijn nog steeds te zwaar om te dragen.
Doggy besloot een oud pad opnieuw te openen.

Doggy herinnerde zich de oude verhalen, zoals ze verteld werden
door de oude honden aan de jonge puppies.
Deze verhalen vertelden over het magische pact tussen
de wolven en de raven.
Wanneer de wolven en de raven samen optrokken, was alles mogelijk.

Doggy wachtte op de eerstvolgende volle maan.
In het midden van die nacht sloop hij naar buiten
en rende hij de duisternis in...

Er stroomde nog steeds wolvenbloed door Doggy's
gedomesticeerde aderen.
Hij wist precies wat hij moest doen.

Het wolven gehuil werd gehoord tot in de
hoogste boom van het donkere bos..

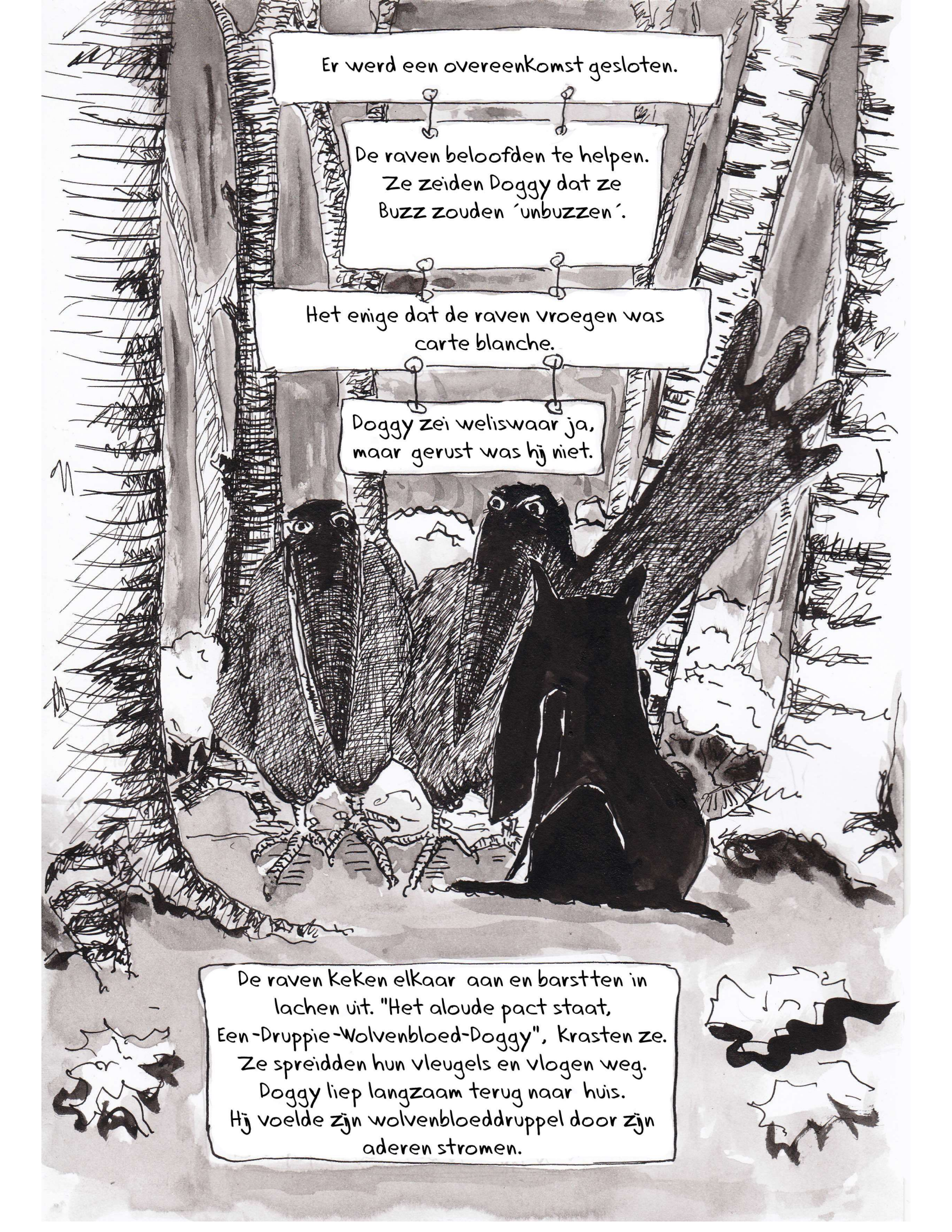
Moet dat
wolvengehuil
voorstellen?
werkelijk!

Zeker een
koutje
gepakt...

HUGINN EN MUNINN

Wij denken en onthouden!

Er werd een overeenkomst gesloten.

De raven beloofden te helpen.
Ze zeiden Doggy dat ze
Buzz zouden 'unbuzzen'.

Het enige dat de raven vroegen was
carte blanche.

Doggy zei weliswaar ja,
maar gerust was hij niet.

De raven keken elkaar aan en barstten in
lachen uit. "Het aloude pact staat,
Een-Druppie-Wolvenbloed-Doggy", Krasten ze.
Ze spreidden hun vleugels en vlogen weg.
Doggy liep langzaam terug naar huis.
Hij voelde zijn wolvenbloeddruppel door zijn
aderen stromen.

Laat ons dit verhaal nu maar écht beginnen.
Met Buzz die zijn hond uitlaat, zoals hij dat iedere dag doet.
En natuurlijk denkt Buzz ook, zoals hij dat iedere dag doet.
En meestal is zijn denken niet vreselijk vruchtbaar.

Hier komt hij aan...

God
dobbelt
niet
met
de
wereld,
beweerde
Einstein
al.

Wat
doet de
zwaartekracht
wanneer je
van het ene
vlak naar het
andere klimt?

Maar stel dat
de wereld een
doppelsteen zou
zijn: een kubus met
zes vlakken.
Hoe zouden we dan
kunnen reizen van
het ene platte
vlak naar het
andere?

Waarom is
de wereld
zo verwarrend...

Of ben ik gewoon
in de war?

We kopiëren de
buitenwereld
en plakken die
dan in ons hoofd...

Dus...
reconstrueren
we de wereld in
ons hoofd

Maar,
misschien kopiëren we
de wereld niet goed en
plakken we rare dingen
in ons hoofd.

Dan zitten we met de
gebakken peren...

Wat
is
echt?

Een hond is een hond,
een boom is een boom...
Maar hoe zit het met
mij?
Waarom weet ik niet
wie ik ben?

Vergeet nou
niet om pizza
te halen!

12

...Of begint het verhaal
hier?...

Spring zo
hoog je kan
Wolf - Doggy!
Ik
vang je wel!

13
8

"De schreeuw"
van Buzz, is wel
wat overdreven,
vind je niet?

Je bent wel
erg zwaar,
Doggy!

